

Rozdział 3 – Psalm o Unii

Angus Stewart

Przewodnikowi chóru, na Jonat elem rechokim. Miktam Dawida, gdy Filistyni schwyтали go w Gat.

1. Zmiłuj się nade mną, Boże, bo chce mnie pochłonąć człowiek; każdego dnia uciska mnie walką. **2.** Moi wrogowie każdego dnia chcą mnie połknąć; wielu bowiem walczy przeciwko mnie, o Najwyższy. **3.** Ilekroć strach mnie ogarnia, ufam tobie. **4.** W Bogu będę wystawiać jego słowo; Bogu ufam i nie będę się bał tego, co człowiek może mi uczynić. **5.** Przez cały dzień przekręcają moje słowa, przeciwko mnie kierują wszystkie swe zamysły, ku memu nieszczęściu. **6.** Zbierają się, ukrywają i śledzą moje kroki, czyhając na moją duszę. **7.** Czy unikną zemsty za nieprawość? Boże, powal te narody w swoim gniewie. **8.** Ty policzyłeś dni mojej tułaczki, zbierz też moje łzy do swego bukłaka; czyż nie są spisane w twojej księdze? **9.** Gdy zawołam, cofną się moi wrogowie; to wiem, bo Bóg jest ze mną. **10.** W Bogu będę wystawiać jego słowa, w PANU będę chwalić jego słowo. **11.** Bogu ufam, nie będę się bał tego, co mi może uczynić człowiek. **12.** Tobie, Boże, śluby złożyłem, dlatego też tobie oddam chwałę. **13.** Ocaliłeś bowiem moją duszę od śmierci, a moje nogi od upadku, abym chodził przed Bogiem w światłości żyjących. (Psalm 56)

Wstęp

Ze wszystkich 150 kanonicznych Psalmów, Psalm 56 jest „*Psalmem jedności*”, Psalmem, który mówi najwięcej o naszym byciu „*w Bogu*”. Ta znacząca fraza „*w Bogu*” lub „*w Panu*” pojawia się w tym stosunkowo krótkim Psalmie nie tylko raz, dwa, trzy lub cztery razy, ale aż pięć razy. W jednym miejscu czytamy „*w Panu*”, a w pozostałych czterech „*w Bogu*”. Zarówno w oryginale hebrajskim, jak i w naszym tłumaczeniu, nasza kluczowa fraza znajduje się na samym początku pięciu dźwięcznych osobistych afirmacji:

4. *W Bogu* będę wystawiać jego słowo; *Bogu ufam* (*w Bogu pokładam ufność*) i nie będę się bał tego, co człowiek może mi uczynić.

10. *W Bogu* będę wystawiać jego słowa, **w PANU będę chwalić jego słowo.**

11. *Bogu ufam* (*w Bogu pokładam ufność*), nie będę się bał tego, co mi może uczynić człowiek.

Te pięć odniesień do bycia „*w Bogu*” lub „*w Panu*” jest pogrupowanych w dwa skupiska. Jest para w wersecie czwartym, a trzy odniesienia w wersetach 10 i 11. Te pięć stwierdzeń to w zasadzie tylko dwa, ponieważ dwa stwierdzenia są powtarzane dla podkreślenia z niewielką różnicą: „*w Bogu/Panu będę wystawiać Jego słowo*” — trzy razy; „*w Bogu pokładam ufność*” — dwa razy.

Nazywając Psalm 56 „*Psalmem zjednoczenia*”, nie twierdzą na przykład, że Psalm 56 zawiera rozwinięte obrazy o mistycznym zjednoczeniu. Nie zawiera. Nie twierdzą, że Psalm 56 daje szczegółowy wykład przyjemności zjednoczenia z Bogiem. Nie zawiera. Etykietuję Psalm 56 jako „*Psalm zjednoczenia*” ze względu na częstotliwość i nacisk tego kluczowego zwrotu z istotnym przymikiem „*w:*” „*w Bogu*” lub „*w Panu*”.

Pomaga to wierzącemu zidentyfikować kolejny ze 150 Psalmów. Na przykład Psalm 117 jest najkrótszym Psalmem (2 wersety), a Psalm 119 jest najdłuższym Psalmem (176 wersów).¹ Psalm 23 jest Psalmem pasterskim, a Psalm 56 jest Psalmem unii. Trudno jest zapamiętać wszystkie 150 Psalmów, więc im bardziej konkretny Psalm jest powiązany z konkretną ideą, tym lepiej dla naszej słabej pamięci.

Wiele komentarzy do Psalmu 56, które sprawdzałem, pomija frazę „*w Bogu*” lub ma problem z jej znaczeniem. W odniesieniu do „*W Bogu będę wystawiać jego słowo*” (w. 10), jeden z nich zauważył, że jest to „*nietyпова forma mowy*”, ponieważ zwykle nie mówimy w ten sposób.² Co to zatem oznacza? „*W Bogu będę wystawiać Jego słowo*” nie oznacza „*W odniesieniu do Boga będę wystawiać Jego słowo*” ani „*Przez Boga będę wystawiać Jego słowo*” ani „*O Bogu będę wystawiać Jego słowo*”. Oznacza po prostu to, co mówi: „*W Bogu będę wystawiać Jego słowo*”.

Oto trzy wyraźne powody takiego poglądu. Po pierwsze, „*w*” jest podstawowym znaczeniem hebrajskiego przyimka. Po drugie, jest kontekst. Rozważ werset 4: „*W Bogu będę wystawiać Jego słowo, w Bogu pokładam ufność*”. Drugie stwierdzenie, „*w Bogu pokładam ufność*”, bardzo wyraźnie oznacza, przestawiając niektóre słowa, „*Pokładam ufność w Bogu*”. Jest to ten sam hebrajski przyimek w obu częściach wersetu, tak samo jak jest to ten sam hebrajski przyimek w wersecie 11: „*W Bogu pokładam ufność*” i w wersecie 10: „*W Bogu będę wystawiać Jego słowo: w Panu będę wystawiać Jego słowo*”. Po trzecie, ten pogląd dobrze oddaje sens Psalmu, jest w pełni zgodny z analogią wiary i jest bogaty w terminy teologii Starego Testamentu, jak zobaczymy.

¹ Te dwa Psalmi, oddzielone tylko jednym rozdziałem (Psalm 118), są jednocześnie odpowiednio najkrótszymi i najdłuższymi rozdziałami w całej Biblii.

² J. A. Alexander, *Psalmi przetłumaczone i wyjaśnione* (Grand Rapids, MI: Zondervan, n.d.), s. 251.

Stary Testament i Nowy Testament

Co możemy powiedzieć z Psalmu 56, Psalmu zjednoczenia, o naturze lub cechach zjednoczenia z Bogiem, tematem tej książki? Powinniśmy zauważyć, po pierwsze, czego Psalm zjednoczenia nie mówi. Psalm 56 nie stwierdza konkretnie, że jesteśmy zjednoczeni z żywym Bogiem tylko w i przez naszego Pana Jezusa Chrystusa. To prawda, że On jest jedynym, przez którego ktokolwiek może być „w Bogu”, ale Psalm 56 w rzeczywistości tego nie mówi. Dawid, który napisał Psalm 56 przez Ducha, był „prorokiem”, który wiedział, „że Bóg zaręczył mi przysięgą, iż z owocu jego bioder, według ciała, wzbudzi Chrystusa i posadzi na jego tronie” (Dzieje 2:30).³ Dawid był tym, który w Psalmie 110 przepowiedział, że jego Pan zasiądzie po prawicy Jahwe w niebie jako król (w. 1) i będzie „kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka.” (w. 4). Ale Psalm 56 nie mówi wprost, że zjednoczenie jest możliwe tylko przez nadchodzącego Mesjasza, naszego wielkiego arcykapłana i wiecznego króla.

Po drugie, Psalm 56 nie mówi, że jesteśmy zjednoczeni z Bogiem tylko przez Ducha Świętego, chociaż taka jest rzeczywistość. Dawid nie był obcy Duchowi Świętemu. W pierwszej scenie, w której spotykamy tego syna Jessego (1 Sam. 16:1-13), czytamy, że gdy prorok Samuel namaścił go olejem, „Duch Pański zstąpił na Dawida od tego dnia” (w. 13). Dawid twierdził, że mówił z boskiej inspiracji przez tego samego Ducha: „Duch PANA mówił przeze mnie, a jego słowo jest na moim języku.” (2 Sam. 23:2; por. Mt. 22:43; Mk. 12:36; Dzieje 1:16; Hebr. 3:7; 4:7). Dawid wiedział, że Bóg dokonał jego osobistej wewnętrznej odnowy tylko przez swojego łaskawego Ducha Świętego (Psalm 51:11-12; 143:10).⁴ Dawid nie tylko wyznał, że Duch

³ Zobacz na przykład wyrocznie, którą Bóg dał Dawidowi za pośrednictwem Natana w 2 Księdze Samuela 7 i 1 Księdze Kronik 17, a także kilka natchnionych pieśni Dawida (Psalmy 2; 16; 22; 24; 69; 110).

⁴ Por. J. Barton Payne: „Dawid, w swojej intymnej, osobistej komunii z Bogiem, był pierwszym, który objawił działanie Ducha Świętego, zamieszkującego w wierzącym i kierującego nim. Król bowiem modlił się: „Naucz mnie czynić twoją wolę, bo ty jesteś moim Bogiem; twój Duch jest dobry; prowadź mnie do ziemi prawości.” (Psalm

jest wszechobecny lub wszędzie obecny we wszystkich stworzonych sferach (Psalm 139:7), a zatem jest Bogiem, ale także zrozumiał, że ten sam Duch Święty był „obecnością” Boga z nim i w nim (Psalm 51:11). Jednakże Dawid nie stwierdził w Psalmie 56, że jesteśmy zjednoczeni z Bogiem tylko przez Ducha Świętego.

Nie powinniśmy oczekiwać nauczania o zjednoczeniu z Bogiem w Jezusie Chrystusie tylko i wyłącznie przez Ducha Świętego z Psalmu 56. Nie znajdziemy tak wyraźnych stwierdzeń i wysokiej doktryny w Psalmach, ponieważ są one częścią Pism Starego Testamentu, a nie Nowego Testamentu. Spośród pism kanonicznych trzeba czekać szczególnie na pisma Jana i listy Pawła, aby rozwinąć tę doktrynę. W końcu zjednoczenie z Bogiem w Chrystusie i przez Ducha może naprawdę rozwinąć się tylko w historii odkupienia po wcieleniu Jezusa, odkupieńczej ofierze i uwielbieniu oraz wylaniu Ducha Świętego w Pięćdziesiątnicę. Głębsze nauczanie o zjednoczeniu z żywym Bogiem przez Chrystusa i przez Jego Ducha z Nowego Testamentu można znaleźć w rozdziałach w części 3 tej książki.

Pisma Starego Testamentu zawierają jednak załączki pełnowymiarowego nauczania Nowego Testamentu o mistycznym zjednoczeniu. Bóg mieszkał w sanktuarium pośród Izraela w przenośnym przybytku Mojżeszowym, a następnie w świątyniach Salomona i (później) Zorobabela w Jerozolimie. Oczywiście, nawet największe z tych budowli nie mogły „pomieścić” nieskończenie ogromnego Pana (1 Król. 8:27; 2 Kronik 2:6; 6:18; Izaj. 66:1). Święci Starego Testamentu byli nauczani przez proroków i rozumieli przez Ducha, że ostatecznie to nie fizyczna świątynia była ich miejscem świętym, ale sam Pan Zastępów! Jahwe oświadczył, że „On będzie świątynią” dla Jego prawdziwego, wybranego ludu w ziemi obiecanej

143:10) (The Theology of the Older Testament [Grand Rapids, MI: Zondervan, 1962], s. 174).

(Izaj. 8:14).⁵ Jeśli chodzi o wygnanie w Babilonie, przymierze, które Bóg obiecał,

*Chociaż wygnałem ich daleko pomiędzy pogan i chociaż rozproszyłem ich po krajach, jednak przez krótki czas **będę dla nich świątynią** w krajach, do których przybędą.* (Ezech. 11:16)

Zauważmy wzajemność: Bóg jest pośród swojego ludu w przybytku/świątyni, a jego lud jest w Nim jako ich świętym miejscu. Rzeczywiście, Bóg nie tylko jest świątynią swojego ludu, ale oni są Jego świątynią, jak wyraźnie stwierdza Psalm 114:2: „*Juda stał się jego świątynią*”. Ponadto Psalm 114 wyjaśnia, że tak było od wyjścia Izraela z Egiptu (w. 1). To, że : „*Juda stał się jego świątynią*” jest podawane jako powód, dla którego Morze Czerwone i rzeka Jordan wyschły, aby umożliwić przejście Izraelowi, i dlaczego góra Synaj zatrzęsła się (w. 3-6).

Bóg, który jest w swoim ludzie, czyniąc go w ten sposób świętym jako „*jego świątynię*”, jest w nas przez swojego Ducha Świętego, który nas uświęca. To szczególnie prorok Ezechiel głosi, że Jahwe wkłada swojego Ducha „*wewnątrz*” lub „*w*” swój lud (Ezech. 36:27; 37:14) i że czyni to podczas naszego odrodzenia (Ezech. 11:19; 36:26).

Tak więc wzajemność zamieszkiwania jest nauczana w Starym Testamencie, nie tylko poprzez obrazy przybytku/świątyni, ale także poza nimi. Dawid wyznaje, że jesteśmy w Bogu (Psalm 56:4, 10), a Ezechiel prorokuje, że przez swojego Ducha Bóg jest w nas (Ezech. 6:27; 37:14).

⁵ Dla niegodziwych Bóg nie jest „*świątynią*”, ale „*kamieniem obrazy... i skałą zgorszenia*”. Piotr cytuje poprzednie słowa z Izajasza 8:14, odnosząc je do niewierzącej odpowiedzi ludzi na Chrystusa i śledząc ich negatywną reakcję wstecz do wiecznego, niezmiennego i najbardziej sprawiedliwego potępienia przez Boga. Pan Jezus (1 Piotra 2:3-7) jest „*Kamieniem potknięcia i skałą zgorszenia dla tych, którzy nie wierząc, potykają się o słowo, na co też są przeznaczeni.*” (w. 8). Następnie Apostoł zwraca się do łaskawego przeciwieństwa, naszego bezwarunkowego i łaskawego boskiego wyboru: „*Ale wy jesteście rodem wybranym*” (w. 9).

Wiara i pewność

Chociaż Psalm 56 nie zajmuje się trynitarnymi lub odkupieńczo-historycznymi aspektami naszego zbawczego związku, mówi o unii z Bogiem przez wiarę. W rzeczywistości Psalm 56, Psalm związku, podkreśla prawdę, że mistyczna unia jest tylko przez wiarę. Podkreśla intymną i nierozzerwalną relację między zjednoczeniem z Bogiem (5 odniesień) a wiarą w Niego (3 odniesienia), ponieważ „*zaufanie*” jest jednym z głównych biblijnych słów określających wiarę.

3. *Ilekróć strach mnie ogarnia, ufam tobie.*

4. *W Bogu będę wystawiać jego słowo; Bogu ufam*

11. *W Bogu pokładam ufność*

To oczywiście pomaga nam zrozumieć, że nawet w kategoriach Psalmu 56 w Starym Testamencie, ta unia nie jest jedynie przestrzenna. Kiedy Psalm 56 mówi o byciu Dawida „*w Bogu*”, nie mówi po prostu, że ponieważ nieskończony, niematerialny, niewidzialny Bóg jest wszechobecny, Dawid był „*w Bogu*”. Gdzie indziej mógłby być? W tym przestrzennym sensie nawet niewierzący są „*w Bogu*”, jak powiedział Paweł swojej filozoficznie nastawionej publiczności na Wzgórzu Marsa: „*Albowiem w Nim [tj. Paweł, ci Ateńczycy i ludzkość ogólnie] żyjemy, poruszamy się i jesteśmy*” (Dzieje 17:28). Ponieważ Bóg jest wszędzie, wszyscy ludzie, nawet bezbożni, są w Bogu przestrzennie (z braku lepszego określenia).

Nasza nieprzestrzenna unia wiary z Bogiem w Psalmie 56 musi mieć prawną (i sprawiedliwą) podstawę, ponieważ trudno, aby była bezprawna (i niesprawiedliwa). Prawna podstawa naszej jedności ze Świętym Izraela leży w „*obfitym odkupieniu*” (Psalm 130:7) i całkowitym zadośćuczynieniu dokonanym przez Syna Bożego, który zapłacił cenę za wszystkie grzechy swojego wybranego ludu (Jan 10:11, 15). Tak więc dziecko Boże raduje się:

„Jeśli jestem w Jahwe, jako wierzący, posiadam legalne prawo i niezwykłe roszczenie, przez Boże miłosierdzie i przez Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego, do odpuszczenia wszystkich moich grzechów i przypisania sprawiedliwości Bożej w usprawiedliwieniu (Psalm 32:1-2; Rzym. 4:6-8; Belgijskie Wyznanie Wiary 23), do statusu i przywileju syna lub córki Boga w adopcji i do wiecznego dziedzictwa w nowych niebiosach i nowej ziemi. Jako ktoś zjednoczony z Bogiem przez wiarę, mam prawo w Chrystusie do wszystkich błogosławieństw zbawienia — łaskawie i legalnie”.

Nasza unia-wiary z Bogiem nie jest tylko związkiem prawnym, ale także związkiem żywym lub organicznym. Związek ten jest udziałem w nieskończenie błogosławionym życiu Trójcy przez zmartwychwstałego Pana Jezusa i przez zamieszkującego w nas Ducha. Te cudowne rzeczy są oczywiście omawiane pełniej w późniejszych rozdziałach tej książki, które traktują (głównie) Pisma Nowego Testamentu, ale coś powinno zostać powiedziane tutaj z perspektywy Starego Testamentu.

Dawid oświadcza, że żywa więź z Jahwe jest dla niego ponad wszystko, co najcenniejsze,

O jedno proszę PANA i o to będę zabiegał: abym mieszkał w domu PANA po wszystkie dni mego życia, abym oglądał piękno PANA i dowiadywał się w jego świątyni. (Psalm 27:4)

W 1 Samuela 25, Abigail, „kobieta roztropna” (w. 3), która wkrótce miała zostać żoną Dawida, wnika głębiej, schodząc poniżej braterstwa lub komunii do jej podstawowej podstawy: zjednoczenia. W pięknym języku metaforycznym, zakorzenienia fizyczne i wieczne bezpieczeństwo syna Jessego w jego zjednoczeniu z Najwyższym: „*dusza mego pana będzie zachowana w więzance życia u PANA*”, podczas gdy „*dusze zaś twych wrogów wyrzuci on jak z procy.*” (w. 29).

Mówiąc o Jahwe jako naszym „schronieniu” i „mieszkaniu”, w którym „przebywamy” i „mieszkamy”, Psalm 91 porusza się w świetle myśli o zjednoczeniu i komunii z naszym Bogiem przymierza:

1. Kto **mieszka** pod osłoną Najwyższego, w cieniu Wszechmocnego przebywać będzie.
2. Będę mówił o PANU: Moja ucieczka i **twierdza**, mój Bóg, jemu będę ufał.
4. Okryje cię swymi piórami i **pod jego skrzydłami** będziesz bezpieczny; jego prawda będzie ci tarczą i puklerzem.
9. Ponieważ PANA, moją ucieczkę i Najwyższego, uczyniłeś swoim **mieszkaniem**

Dalsze nauki Starego Testamentu na temat mistycznego związku jako organicznego lub żywego można znaleźć w Księdze Izajasza. Wieczny, „święty”, „wysoki” i „wzniosły” Bóg zamieszkuje i przebywa w „miejscu wysokim i świętym” ze swoim „pokornym” ludem (zjednoczenie z Bogiem), tak że ożywia i wzmacnia nas wewnętrznie i duchowo (komunia z Bogiem):

Tak bowiem mówi Wysoki i Wzniosły, który zamieszkuje wieczność, którego imię to Święty: Ja, który mieszkam na wysokościach, na miejscu świętym, mieszkam i z tym, który jest skruszony i uniżony w duchu, aby ożywić ducha pokornych i ożywić serce skruszonych. (Izaj. 57:15)

Ponieważ nasza prawna i organiczna unia z Bogiem jest unią wiary, jest ona również unią świadomą.⁶ W Psalmie 56 Dawid pisze o mistycznej unii (w. 4, 10, 11) w bliskim związku z zaufaniem lub wiarą

⁶ Konfesja Westminsterska wspomina o wyjątkach: „Wybrane dzieci, umierające w niemowlęctwie, dostępują odrodzenia i zbawienia w Chrystusie przez Ducha Świętego, który działa w tym czasie, miejscu i w taki sposób, jak Mu się to podoba. To samo dotyczy wszystkich wybranych osób, które nie są zdolne do zewnętrznego powołania przez zwiastowanie Ewangelii.” (10:3)

(w. 3, 4, 11). Zaufanie jest duchową aktywnością serca polegającą na poleganiu, opieraniu się i odpoczywaniu w Jahwe ze względu na Jego miłosierne wybawienie (w. 1, 13). W Psalmie 56 Dawid stwierdza o sobie, że jest „w Bogu”, wskazując, że wiedział, był świadomy i pewny swojej unii z Jahwe, tak jak prawdziwie wyznaje wierzący Nowego Testamentu:

Na czym polega prawdziwa wiara?

*Polega ona zarówno na **pewności poznania**, dzięki któremu uznaję za prawdę wszystko, co Bóg objawił w swoim Słowie, jak też na **głębokim zaufaniu**, które stwarza we mnie Duch Święty przez Ewangelię. To ona daje mi pewność, że nie tylko inni, ale także i ja otrzymałem od Boga odpuszczenie grzechów, dar sprawiedliwości i wiecznego szczęścia, a wszystko to otrzymałem wyłącznie z Jego łaski, jedynie dzięki zasłudze Jezusa Chrystusa.⁷*

Kto? I gdzie?

Przyjrzyjmy się niektórym informacjom zawartym w nagłówku Psalmu 56, aby odpowiedzieć na dwa ważne pytania. Pierwsze pytanie brzmi: „Kto?” Kim jest ten, który mówi o byciu „w Bogu” w Psalmie jedności? Odpowiedzią jest Dawid, chwalebny typ naszego Pana Jezusa Chrystusa jako króla: sprawiedliwy król, cierpiący król, wojowniczy król, wywyższony król. Chociaż nie był kapłanem, w pewnych momentach Dawid był całkiem kapłański. Na przykład nosił „*lniany efod*”, gdy arka przymierza została wniesiona do Jerozolimy (2 Sam. 6:14; 1 Kronik 15:27). Jako prorok Dawid był „*miłym psalmistą Izraela*” (2 Sam. 23:1), pisarzem ponad połowy ze 150 natchnionych Psalmów. Dawid był człowiekiem według serca Bożego (1 Sam. 13:14;

⁷ Katechizm Heideberski Pyt. I Odp. 21

Dzieje 13:22) i podobnie jak na przykład Noe i Abraham, był jedną z głów przymierza, o których mowa w Starym Testamencie.

To właśnie Dawid, niezwykle pobożny człowiek na bardzo wysokim stanowisku w Izraelu, kościele Starego Testamentu, napisał Psalm jedności. Na to wierzący może tylko wykrzyknąć: „*Jakże to stosowne! To jest słuszne i właściwe*”. Przeglądając historię Starego Testamentu od upadku Adama do proroka Malachiasza, trudno byłoby wybrać lepszego człowieka do zadania napisania o mistycznym zjednoczeniu. Jeśli ktokolwiek jest przygotowany, nawet w stosunkowo ciemniejszych dniach Starego Testamentu, do mówienia o zjednoczeniu z Bogiem poprzez świadomą aktywność wiary, to musi to być Dawid, ten, który przeszedł tak wiele w swojej pełnej wydarzeń pielgrzymce przez ten świat (1 Kronik 29:15; Psalm 39:12), jak zapisano w jego rozległej zewnętrznej historii (1 Sam. 16–1 Król. 2; 1 Kronik 11-29) i jego szczerych Psalmach, które ujawniają wewnętrzne życie jego duszy.

Drugie pytanie brzmi: „*Gdzie?*” Gdzie był Dawid, kiedy spisał Psalm jedności? Jak na postać ze Starego Testamentu, Dawid dużo podróżował, zwłaszcza gdy był ścigany od sasa do lasa po wszystkich rodzajach terenu w ziemi obiecanej: w lasach i na pustkowiach, w dolinach i na wzgórzach, na polach i nad rzekami, w jaskiniach i wokół skał. Widzimy Dawida w różnych miastach w Izraelu, takich jak Betlejem, Gibe'a, Efezdammim, Rama, Nob, Keila, Karmel, Siklag, Hebron, Jerozolima, Kiriath-jearim, Bachurim, Machanaim i Gilgal; a także w innych miejscach: jego sypialniach, pałacach Saula i Dawida, przybytku Boga i zboczach Arawny. Widzimy Dawida podążającego za owcami swego ojca, marami Abnera i arką Jahwe. Odwiedził także Mispe w Moabie i Rabbę w Ammona, oprócz wielu innych miejsc w związku ze swoimi wojnami zagranicznymi (2 Sam. 8; 1 Kronik 18).

Gdzie więc był Dawid, gdy pisał Psalm 56? Odpowiedź brzmi, że Dawid napisał Psalm jedności w kraju nieobrzezanych Filistynów — tam, ze wszystkich możliwych miejsc! Mówił o byciu zjednoczonym z

Panem Zastępów w świadomej wierze, będąc na terytorium wroga, a nie w kraju zajmowanym wówczas przez 12 plemion. Pisał o byciu zjednoczonym ze Świętym Izraela w kraju Dagona, filistyńskiego boga-ryby.

Dawid uczy nas, że zjednoczenie z Najwyższym jest naszym pocieszeniem w obliczu wszelkich ucisków bałwochwalstwa, nawet gdy nasze społeczeństwo staje się coraz bardziej otwarcie i agresywnie pogańskie. Bo w naszych czasach, niestety, świat zachodni degeneruje się do tego, czym był przed przybyciem Ewangelii do Europy i Ameryki Północnej (i gorzej!), szczególnie w swojej buntowniczości i perwersyjnych poglądach na seksualność.

Pocieszeniem dla nas jest to, że jesteśmy zjednoczeni z Bogiem nie tylko wtedy, gdy wspaniale bawimy się na konferencji BRF, wzrastając w naszej wiedzy o prawdzie, jaka jest w Jezusie i otoczeni innymi świętymi, lub gdy czytamy budującą książkę reformowaną, taką jak ta. Ale jesteśmy również zjednoczeni z Bogiem w naszych codziennych czynnościach w społeczeństwie i pośród Babilonu tego świata, tak jak Dawid był w krainie Filistynów, gdy pisał Psalm 56.

Aby pójść dalej, gdzie w Filistynie był Dawid w Psalmie 56? Był w jednym z pięciu miast filistyńskiego Pentapolis. Nie był to Aszdod, Aszkelon, Ekron ani Gaza. Dawid przebywał w Gat. Biblijna 1 Księga Samuela ujawnia, że Dawid przebywał w Gat dwa razy: pierwsza wizyta była krótsza (1 Sam. 21:10-15), a druga trwała dłużej, bo aż 16 miesięcy (1 Sam. 27:1-7). Zgodnie z nagłówkiem, Psalm 34 jest kolejnym Psalmem, którego akcja rozgrywa się w Gat i został napisany podczas pierwszego i haniebnego pobytu Dawida w tym miejscu.⁸ Psalm 56 nie określa, do którego okresu należy.

⁸ Psalm 34 mówi o Chrystusie („Anioł PANA rozbija obóz dokoła tych, którzy się go boją, i wybawia ich.”; w. 7) i Jego krzyżu („On strzeże wszystkich jego kości; ani jedna z nich nie będzie złamana.”; w. 20; Jana 19:33-36) oraz o radości płynącej ze wspólnoty (która zależy od jedności) z Bogiem przez wiarę („Skosztujcie i zobaczcie, jak dobry jest PAN: Błogosławiony człowiek, który mu ufa.”; Psalm 34:8).

Jakie są najbardziej uderzające dane biblijne dotyczące Gat? Gat było rodzinnym miastem olbrzyma Goliata (1 Sam. 17:4, 23)! Pismo Święte wspomina o czterech innych pogańskich olbrzymach, którzy byli Gittytami (2 Sam. 21:15-22; 1 Kron. 20:4-8)⁹. Gat musiało być wrogim i zastraszającym środowiskiem dla dziecka Bożego, jakim był Dawid!¹⁰

Słowa-klucze w dzisiejszym świecie obejmują „*bezpieczne miejsca*” lub „*bezpieczne przestrzenie*”. Oczywiście, w społeczeństwie powinny panować uprzejmość i przyzwoitość, a miejsca publiczne powinny być wolne od przemocy i obraźliwego języka. Jednak pochodzenie i większość nacisków na „*bezpieczne przestrzenie*” pochodzi od ludzi, którzy promują nikczemne grzechy seksualne i którzy starają się wykluczyć wszelką krytykę lub nawet obecność tych, którzy ich nie akceptują.¹¹ Im więcej świat tworzy „*bezpiecznych miejsc*” dla takiego niegodziwego zachowania, tym więcej jest miejsc, w których chrześcijanie nie są mile widziani i/lub są uciszani, a tym więcej miejsc będziemy unikać (por. Efez. 5:11), ponieważ takie miejsca są „*bezpieczne*” dla grzechu i niebezpieczne dla wierzących.

Ale jeśli usuniemy z terminologii antychrześcijańskie i paskudne polityczne podteksty lub tony, „*bezpieczna przestrzeń*” wierzącego, miejsce, w którym dzieci Boże czują się bezpiecznie, to bycie „*w*” lub

⁹ Pięciu potężnych wrogów zostało pokonanych przez bohaterskich wojowników izraelskich.

¹⁰ Później wojska króla Dawida zdobyły Gat (1 Kronik 18:1). Łaskawe zbawienie Boże dotarło nawet do niektórych ludzi, którzy pochodzili z Gat! W 2 Samuela spotykamy Ittaja Gittytę, lojalnego przyjaciela Dawida i dowódcę wojskowego, po pierwsze, gdy wyprowadza 600 ludzi z Gat z Jerozolimy na wygnanie z królem (1 Kronik 15:18-22), a po drugie, jako jednego z trzech dowódców Dawida w bitwie z siłami uzurpatora Absaloma (1 Kronik 18:1-12). Ittaj wydaje się być prawdziwym sługą Pana (nie wspominając przynajmniej o niektórych z jego 600 Gittytów). Czy Jahwe użył Dawida w nawróceniu Ittaja? Jeśli tak, jaki okres jest bardziej prawdopodobny niż jeden z okresów Dawida w Gat?

¹¹ Terminologia „*bezpiecznych miejsc*” lub „*bezpiecznych przestrzeni*” jest również używana w pozytywnym sensie, na przykład w kontekście udzielania pomocy osobom, które padły ofiarą gwałtu lub nadużyć.

zjednoczenie z Jahwe. Psalm 91:1 identyfikuje Najwyższego jako nasze „osłonięte mieszkanie”. Mojżesz oświadczył: „Twoim schronieniem jest wieczny Bóg, a pod tobą są wieczne ramiona.” (5 Mojż. 33:27)!

W Psalmie 56 Dawid znajduje się w bezbożnym mieście, w którym mieszkają pogańscy giganci, podobnie jak nowotestamentowi wierzący w agresywnie świeckim uniwersytecie w XXI wieku. Duch Boży działał na duszę najmłodszego syna Jessego, aby napisał o zjednoczeniu z Bogiem, ponieważ jest to więź i prawda, z której musiał czerpać w tym niebezpiecznym środowisku. „*W Bogu pokładam ufność*”, woła Dawid (w. 11). Zjednoczony z Nim pośród swoich filistyńskich wrogów, Pan jest jego „*bezpieczną przestrzenią*”. Nasz Bóg przymierza jest tym również dla nas, umiłowani!

Będzie i nie będzie

W tym Psalmie jedności Dawid mówi nam, że jest coś, czego nie robi i że jest coś, co robi. Oświadcza, że nie będzie się bał i że będzie chwalił.

W Psalmach często czytamy o walce Dawida z grzesznym strachem poprzez wiarę w Boga, jak w Psalmie 27:1: „*PAN jest moją światłością i moim zbawieniem, kogóż będę się bać? PAN jest mocą mego życia, kogóż mam się lękać?*”¹² Ale Psalm 56 wyróżnia się tym, że tutaj Dawid przywołuje na myśl mistyczną jedność, prawdę, że jest „*w Bogu*”. W tym Psalmie Dawid mówi nam, że stawia czoła „*codziennym*” atakom (w. 1, 2, 5) ze strony „*wrogów*” (ww. 2, 9).¹³

¹² Istnieje wiele innych tego typu odniesień w Psalmach Dawidowych (np. Psalm 3:6; 18:4-6; 23:4; 27:3; 34:4; 64:1).

¹³ Tłumaczenie Psalmu 56:5 w Autoryzowanej Biblii Króla Jakuba i Biblii Króla Jakuba brzmi: „*Codziennie wypaczają moje słowa, wszystkie ich myśli są przeciwko mnie ku złu*”. Niektórzy twierdzą, że „*codziennie*” powinno być przetłumaczone jako „*cały dzień dnia*”. Według tego tłumaczenia, za każdym razem, gdy wrogowie Dawida o nim

Jednak nie zamierza poddać się terrorowi, ponieważ jest w świadomej jedności ze swoim Bogiem (w. 4, 10, 11) i polega na Nim:

3. Ilekroć *strach* mnie ogarnia, *ufam* tobie.

4. W Bogu będę wystawiać jego słowo; *Bogu ufam i nie będę się bał* tego, co człowiek może mi uczynić.

11. W Bogu pokładam *ufność nie będę się bał* tego, co mi może uczynić człowiek.

Oto wierzące rozumowanie Dawida: „*Wiem, że jestem zjednoczony z moim Bogiem, więc nie będę się bał. Kiedykolwiek zdam sobie sprawę, że strach we mnie narasta, będę ufał Jahwe, nawet w Filistei i w Gat, mieście olbrzymów. Będę polegał na Bogu. Dlatego nie będę się bał tego, co człowiek lub ciało może mi zrobić. Będę wierzył w Niego i nie będę się bał*”. Miły psalmista Izraela jest przykładem dla nas wszystkich!

Oprócz powiedzenia nam, czego nie zrobi, Dawid mówi nam również, **co zrobi**. Jako zjednoczony z prawdziwym i żywym Bogiem, Dawid będzie wychwalał Jego Słowo. Tutaj Dawid nie raduje się z dzieła, które wykonał Pan, ale ze Słowa, które wypowiedział. Przez „*Jego słowo*” (w. 4, 10), syn Jessego odnosi się do natchnionych wyroczeni Bożych, szczególnie gdy koncentrują się one na obietnicy danej samemu Dawidowi o jego wybawieniu i koronacji, co jest w istocie boską przysięgą jego i naszego zbawienia w Mesjaszu. Jeśli chodzi o pewne i pewne Słowo Boże, Dawid oświadcza nie tylko, że zamierza w nie uwierzyć, przyłgnąć do niego, być mu posłusznym lub o nim mówić. Jako ktoś żyjący ze swojej jedności z Bogiem i zależny od Niego, Dawid mówi: „*Będę wychwalał Jego słowo*” (w. 4). Dawid głosi: „*Będę wychwalał, wywyższał i wywyższał Słowo Boże jako słowo prawdy i miłosierdzia, słowo, które przynosi mi zbawienie i pocieszenie od „mojego Odkupiciela”*” (Psalm 19:14)”.

myśleli, czynili to z nienawiścią, więc przez cały dzień starali się wymyślić sposoby, aby przekreślić to, co mówił.

Musimy teraz zobaczyć, że w Psalmie 56 Dawid przedstawia to w formie wyznania, a nawet obietnicy lub ślubu, trzy razy:

4. W Bogu będę wystawiać jego słowo;

10. W Bogu będę wystawiać jego słowa, w PANU będę chwalić jego słowo.

Świadomy tej jedności, Dawid obiecuje tutaj, że będzie wychwalał natchnione Słowo Pana, które uwolniło go od wszystkich jego lęków i nieszczęść. To dobre postanowienie dla nas, umiłowani!

Dla nas również jest to sposób, jedyny sposób, w jaki czcimy Boga. Możemy prawdziwie wielbić Jahwe tylko wiedząc, że jesteśmy z Nim zjednoczeni. Aby nasze uwielbienie było szczere, musimy zrozumieć, że jesteśmy w jedności z Bogiem, którego chwałę śpiewamy. W przeciwnym razie jest On tylko Bogiem z daleka, a nie Tym, który przychodzi nam na spotkanie w Ewangelii wolnej łaski i który ma z nami społeczność w Jezusie Chrystusie. Podobnie jak Dawid, poświęcamy się czci Jahwe: „*Tobie, Boże, [wiążące] śluby złożyłem, dlatego też tobie oddam chwałę.*” (w. 12).

Podobnie, świadome zjednoczenie z Trójjedynym Bogiem nieba i ziemi jest jedynym sposobem, w jaki możemy chwalić **Słowo Boże**. Jeśli nie rozumiemy, że jesteśmy zjednoczeni i połączeni z Panem, gdy słyszymy, jak Pismo Święte jest nam wyjaśniane, to są to tylko dźwięki, tylko zdania, same informacje. Bez mistycznego zjednoczenia czytanie Biblii dla siebie lub słuchanie kazań pastora lub siedzenie przy stole podczas rodzinnych nabożeństw jest po prostu kwestią małych czarnych zawijasów na stronie lub pogłosów w naszych uszach.

Ale zamieszkani przez Ducha Świętego i połączeni z Panem prawdziwą wiarą, wiemy, że Słowo Boże *jest „żywe i skuteczne, i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny”* (Hebr. 4:12). Biblia jest dla nas żywa, ponieważ jesteśmy zjednoczeni z jej Autorem. Jesteśmy w Nim, a On jest w nas. Podobnie jak święty Dawid, chrześcijanin obiecuje: *„W Panu będę chwalić Jego słowo”* (Psalm 56:10), z tą różnicą, że dzisiaj, w przeciwieństwie do syna Jessego, posiadamy i wywyższamy Nowy Testament i **wszystkie** 39 ksiąg Starego Testamentu.

„W” i „z”

Oprócz „w” w Psalmie 56 jest jeszcze jeden przyimek, który ma znaczenie teologiczne. Jest to słowo „z”: *„Bóg jest ze mną”* (w. 9). Stwierdzenie, że Bóg jest „z” nami, pojawia się pomiędzy dwoma grupami dotyczącymi zjednoczenia z Nim, ponieważ jest umieszczone pomiędzy werselem 4 a wersetami 10-11. Oświadczenie Dawida *„Bóg jest ze mną”* pojawia się bezpośrednio przed drugą grupą, trzema stwierdzeniami dotyczącymi zjednoczenia z Nim w wersetach 10-11.¹⁴

Jeśli bycie w Bogu oznacza, że jesteśmy z Nim zjednoczeni, to bycie Boga z nami mówi nam, po której stronie jesteśmy. *„Bóg jest z nami. On jest po mojej stronie”*, twierdzi Dawid. Dzięki swojej wszechmocnej i nieodpartej łasce Jahwe umieścić wszystkich swoich wybranych i odkupionych ludzi po swojej stronie, tak że jest po naszej stronie i z nami. Dlatego będzie wspomagał, wspierał, bronił i wybawiał wszystkich swoich odrodzonych ludzi, którzy mocą Jego Ducha walczą o Jego sprawę.

¹⁴ Podobnie w Rzymian 8, Bóg jest *„za nami”* (w. 31), jako za tymi, którzy są nierozdzielnie zjednoczeni i połączeni z naszym niebiańskim Ojcem, który kocha nas w Chrystusie Jezusie (w. 35-39).

Coraz więcej ludzi w Izraelu zaczęło zdawać sobie sprawę, że chociaż Dawid został zmuszony do ucieczki przed Saulem, Bóg był z nim i po jego stronie. Dlatego coraz bardziej popierali królewskie roszczenia najmłodszego syna Jessego i stawali po jego stronie. Na przykład w kluczowym momencie wstąpienia Dawida na tron czytamy o natchnionym oświadczeniu Amasaja, że on i jego siły są za Dawidem jako ci „po [jego] stronie”:

Wtedy Duch ogarnął Amasaja, naczelnika dowódców, i powiedział: Jesteśmy twój, Dawidzie, i jesteśmy z tobą, synu Jessego. Pokój, pokój tobie i pokój twoim pomocnikom! Gdyż tobie pomagają twój Bóg. (1 Kronik 12:18)

Oto związek w Psalmie 56: Jestem „w” Bogu, a On jest „ze” mną. Możemy nawet wnioskować, że skoro jestem „w Bogu”, Bóg jest „ze” mną; a skoro Bóg jest „ze” mną, to jestem „w Bogu”, ponieważ Bóg nie jest „z” nikim, kto nie jest „w” Nim. W kontekście Psalmu 56 Dawid wyznaje, że polega na swojej jedności z Jahwe, ponieważ musi mieć Boga „ze” sobą. Potrzebuje Boga, aby był z nim, ponieważ ma „wielu” „wrogów”, którzy „walczą przeciwko” mu (w. 2) i „kierują wszystkie swe zamysły, ku memu nieszczęściu.” (w. 5). Szczególnie w pewnych momentach jest to doświadczenie chrześcijanina: „Pan Zastępów musi być za mną i mi pomóc, ponieważ mam wielu wrogów, a oni są przeciwko mnie”.

Ponieważ miłosierny Bóg jest dla Dawida i jest w Nim, wszystkie jego „wędrowki” w Izraelu, Moabie (1 Sam. 22:3-4), Filistei i gdzie indziej są z miłością zapisywane przez Pana, a każda z wielu „łez” Dawida jest przechowywana w „bukłaku” Boga i opisywana w Jego „księdze”. Wiele dzieci Bożych wzięło słowa Psalmisty za swoje: „Ty policzyłeś dni mojej tułaczki, zbierz też moje łzy do swego bukłaka; czyż nie są spisane w twojej księdze?” (Psalm 56:8). Psalm jedności zapewnia nas, że nasze „wędrowki” są w „księdze” Jahwe, a nasze „łzy” są w Jego „bukłaku” ponieważ On jest z nami, a my jesteśmy „w Bogu!”